

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/145/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4616201656
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4616201656.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a sudkýň JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Sone Zmekovej, v právnej veci žalobkyne: M. L., nar. XX.XX.XXXX, zastúpená JUDr. Mariánom Ševčík, CSc., advokátom so sídlom Nezábudková 22, Bratislava proti žalovaným: I. M. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., XXX, 2. M. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX, obaja zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. Slávik a partneri, s.r.o. so sídlom nám. M. R. Štefánika 3, Topoľčany, IČO: 36 861 375, X.Vladislav I., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, 4. Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdkova cesta 36, Bratislava 11, IČO: 17 335 345, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 8C/99/2016-175 zo dňa 19.12.2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovaným v 1. až 4. rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne doručенú súdu prvej inštancie dňa 16.03.2016, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou parcely č. 261/4 v k. ú. G. zapísanej na liste vlastníctva (LV) č. XXX v podiele 13/72. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalovaným 1. až 4. priznal nárok na ich náhradu. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 126 ods. 1, § 129 ods. 1 § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1,3 Občianskeho zákonníka, ust. § 34 ods. 14 zák. č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom фонде a o pozemkových spoločnostiach, ust. § 16 ods. 2 zák. č. 180/1995 Z.z. niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom, ust. § 137 písm. c/ CSP ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žaloba žalobkyne nie je dôvodne podaná. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie sa najskôr zaoberal otázkou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a pasívnou legitimáciou žalovaných a prijal záver, že žalovaný v 3. rade nie je pasívne legitimovaný, pretože nie je nositeľom práva, ktorého určenia sa domáha žalobkyňa, a aj v prípade vyhovenia podanej žalobe by sa jeho právne postavenie nezmenilo (jeho spoluvlastnícky podiel by zostal nezmenený), pretože žalobkyňa namieta iba rozsah spoluvlastníckeho podielu žalovaných v 1. a 2. rade. Rovnako žalovaný 4. rade nie je pasívne legitimovaný, pretože nie je spoluvlastníkom žiadneho spoluvlastníckeho podielu k predmetnej nehnuteľnosti, ale v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona č. 330/1991 Zb. resp. zák. č. 180/1995 Z. z. vykonáva iba správu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníčky C., zapísanej na LV č. XXX pre k. ú. G.. Z uvedených dôvodov žalobu voči žalovaným v 3. a 4. rade zamietol. Zároveň poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/51/2009 s tým, že pasívne legitimovaný v takom spore je iba dotknutí spoluvlastník, a preto stranami konania nemusia byť všetci spoluvlastníci, ktorých spoluvlastnícky podiel nie je žalobou dotknutý. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení iba voči žalovaným 1. a 2. rade, ktorí sú ako podielovní

spoluvlastníci zapísaní v katastri nehnuteľností, a ktorých spoluvlastnícky podiel podanou žalobou spochybňuje, pretože v prípade vyhovenia žalobe, by vydaný rozsudok mohol odstrániť spornosť práva žalobkyne a privodiť zosúladenie evidovaného a právneho stavu.

1.2. Vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade po prejednaní veci súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, pretože nepreukázala vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu 13/72 a tiež neunesla dôkazné bremeno svojich tvrdení v tom, že N. K., ktorý previedol zmluvou vlastnícke právo na žalovaných nesplnil podmienky vydržania vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti. Poukázal tiež na to, že žalobkyňa svoje vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu 13/72 k parc. č. 261/4 v k. ú. G. odvodila od zápisu v PKV č. XXX zo dňa 20.01.1938, podľa ktorého bolo na základe darovacej zmluvy, k parcele č. 261 vložené vlastnícke právo maloletým: M. I., P. I. a K. I. pre každého v podiele 13/72, a následne tiež z osvedčenia o dedičstve 4D 913/98, Dnot 254/98 zo dňa 02.05.2001 vydaného v dedičskom konaní po K. P., rod. I.. Zdôraznil, že z predložených listín, najmä geometrického plánu č. 17621933-163/99 zo dňa 10.07.1999, overeného Okresným úradom Topoľčany, katastrálny odbor dňa 22.12.1999, ako aj identifikácie parciel založenej v spise Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 4D 913/98 vyplýva, že v čase vydania predmetného osvedčenia o dedičstve už reálne parcela č. 261 v kú. G. neexistovala, pretože na základe spomínaného geometrického plánu došlo k jej rozdeleniu a okrem iných aj k vytvoreniu parcely č. 261/4. V tejto súvislosti uviedol, že parcela č. 261/4 bola vytvorená z parcely č. 260 a parc. 261, kedy z parcely č. 260 bolo odčlenených 42 m² a z parc. č. 261 to bolo 216 m², čo dáva súčasných 258 m² parcely č. 261/4 - zastavané plochy a nádvoría (GP č.l. 140).

1.3. V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal aj na obranu žalovaných, ktorí žiadali zohľadniť, že vlastnícke právo nadobudli kúpnu zmluvou od predávajúceho N. K., ktorý svoj spoluvlastnícky podiel nadobudol vydržaním osvedčeným v notárskej zápisnici. Poukázal aj na tvrdenia žalovaných v tom, že v minulosti (ešte pred vojnou) došlo medzi právnymi predchodcami vlastníkov k reálnej delbe nehnuteľností, a k zámenným zmluvám, o čom svedčia aj výpovede strán sporu v ďalších súdnych konaniach napríklad výpoveď B. I. na odvolacom pojednávaní v konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 5C/25/2009. Tieto skutočnosti potvrdili aj žalovaní a vypočutí svedkovia v konaní vedenom pred Okresným súdom v Topoľčanoch pod sp. zn. 6C/170/2011. Čo sa týka užívania nehnuteľností právnymi predchodcami N. K. súd prvej inštancie uviedol, že z pripojeného dedičského spisu Štátneho notárstva v Topoľčanoch po poručiteľke M. K. vedenom pod sp. zn. 3D 310/88, je zrejmé, že predmetom dedičského konania boli okrem rodinného domu na parc. č. 260 aj studňa a stodola. Na základe toho prijal záver, že právni predchodcovia N. K., užívali nielen samotný rodinný dom na pôvodnej parcele č. 260 ale aj dvor (na ktorom bola studňa a stodola). Uvedené skutočnosti boli v týchto dedičských spisoch potvrdené aj miestnym národným výborom, ktorý tento užívací stav osvedčoval. Podľa názoru súdu prvej inštancie právni predchodcovia N. K. užívali reálne vyčlenené časti týchto nehnuteľností a tomu aj zodpovedá vyhlásenie N. K. ktoré urobil pred notárkou JUDr. Rybanskou v rámci osvedčenia o vydržaní, podľa ktorého predmetné nehnuteľnosti pôvodne užívali jeho starí rodičia B. K. a Z. r. J. , po nich jeho rodičia T. K. a manželka M. rod. K., a N. K. vstúpil do užívania v roku 1950, odkedy uvedeného nehnuteľnosti užíval so svojimi rodičmi. S poukazom na tieto skutočnosti potom podľa záverov súdu prvej inštancie tvrdenia žalobkyne resp. jej právneho zástupcu zo dňa 27.10.2016, že súčasťou dedičského konania po právnych predchodcoch N. K. (3D 310/88 a 3D 293/89) nebola parcela č. 261/4 - dvor neobstoja. Záverom zdôraznil, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že N. Barta ako aj jeho právni predchodcovia (rodičia a starí rodičia) predmetnú nehnuteľnosť užívali nedobromyseľne, resp. že by boli v tejto držbe, niekým alebo niečím konkrétnym rušení, pričom takéto dôkazné bremeno zaťažovalo práve žalobkyňu. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § XXX ods. 1 CSP a v konaní úspešným žalovaným v 1. až 4. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podala písomne v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a žalobkyňu priznal trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu, alternatívne navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konania a rozhodnutie vo veci samej. V dôvodoch svojho odvolania žalobkyňa uviedla, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vytýkala súdu prvej inštancie, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietala, že súd prvej inštancie sa riadne nevysporiadal so skutočnosťou, že z dedičského osvedčenia 3D/310/88 po M. K. (matky N. K.) nebol súčasťou dvor

t. j. v súčasnosti parcela 261/4. Totožné vyplýva aj z dedičského osvedčenia po otcovi N. K. sp. zn. 3D/293/89. Tieto skutočnosti preto preukazujú pochybnosti ohľadom notárskej zápisnice, ktorou bolo osvedčené vydržanie vlastníckeho práva N. K., okrem iných aj k parcele 261/4. Podľa názoru žalobkyne z vykonaného dokazovania vyplýva nezákonnosť právneho titulu, ktorým nadobudol právnych predchodca žalovaných v 1. a 2. rade spoluvlastnícky podiel, ktorý následne predal žalovaným v 1. a 2. rade na základe kúpnej zmluvy zo dňa 23.10.2000. Poukázala tiež na to, že súd prvej inštancie sa riadne nevysporiadal ani s namietaným konaním právneho predchodcu žalovaných v 1. a 2. rade N. K. v rozpore s dobrými mravmi v súvislosti s osvedčením jeho vyhlásenia o vydržaní zo dňa 02.03.2000, v ktorom je preukázateľne uvedený väčší spoluvlastnícky podiel, konkrétne 1 namiesto správneho spoluvlastníckeho podielu 1/3, na čo žalobkyňa v konaní opakovane poukazovala. V tejto súvislosti žiadala zohľadniť záverečné vyjadrenie žalovaného v 3. rade, z ktorého vyplynulo, že spornú nehnuteľnosť nemohli žalovaní v 1. a 2. rade užívať od roku 2000 v dobrej viere. Bránila sa tým, že spornú nehnuteľnosť užívala ako podielový spoluvlastník do času pokiaľ žila jej matka, následne ako to vyplýva aj z vyjadrení žalovaného v 3. rade, umožnila dočasne užívať spornú parcelu v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu P. I.. Nesúhlasila s tým, že spornú parcelu v rozsahu spoluvlastníckeho podielu patriaceho žalobkyňi užívali nerušene právní predchodcovia žalovaných v 1. a 2. rade. Zároveň uviedla, že považuje za nesprávny právny názor súdu prvej inštancie podľa ktorého, notár pri osvedčovaní nezasahuje do deja, účastníka nepoučuje a ani nedozerá na to, či obsah nastávajúcej skutočnosti alebo urobeného vyhlásenia je v súlade so zákonom, rovnako tak ani nezodpovedá za to, či sa pred ním urobené vyhlásenie neprieči zákona. Tiež nesúhlasí so záverom, že osvedčenie o právnej skutočnosti vydané notárom na žiadosť účastníka teda listinou, na ktorej sa nachádza iba záznam o ním uvedených skutočnostiach. Namietala, že tvrdenia svedkov v konaní sp. zn. 6C/170/2011 pred Okresným súdom Topoľčany ohľadom deľby podielov nie je možné subsumovať pod túto vec, pretože nesúviseli so spoluvlastníckym podielom, ktorý prináleží žalobkyňi. Záverom uviedla, že žalobu považuje za dôvodne podanú v celom rozsahu, pretože žalovaní konali od samého počiatku v rozpore s dobrými mravmi.

3. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný v 3. rade, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a vyhlásil rozsudok v zhode so žalobným návrhom žalobkyne a o trovách konania rozhodol v samostatnom rozhodnutí. Vo svojom vyjadrení žalovaný v 3. rade uviedol, že s obsahom odvolania žalobkyne súhlasí, pretože súd prvej inštancie riadne nevyhodnotil vo svojom rozhodnutí celý obsah vykonaného dokazovania, navyše, keď žalovaný v 3. rade riadne podľa vôle žalobkyne užíva predmetnú nehnuteľnosť a ostatní žalovaní voči tomu nemali žiadne námietky. Podľa jeho názoru v danej veci nie je žiaden právny dôvod, aby súd žalobu zamietol, keď žalovaní od samého začiatku nekonali v duchu dobrých mravov, pričom z ich strany vždy došlo k porušeniu právom chránených záujmov žalobkyne a žalovaného v 3. rade ako riadneho a nerušeného užívateľa predmetu sporu.

4. K odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadrili žalovaní v 1. a 2. rade, ktorí navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaní v 1. a 2. rade uviedli, že oni tvrdili od samotného začiatku, že údajný „vlastnícky problém“, ktorý žalobkyňa svojou žalobou súdu predložila, v skutočnosti nie je jej problémom a ona ho nikdy za problém ani nepovažovala, čo sa v tomto konaní potvrdilo. Žalobkyňa vôbec nevedela opísať skutkový stav, nepoznala ani vôbec situáciu na mieste, nemala žiadnu vedomosť o užívaní nehnuteľnosti, o K. a o tom, že by ohľadom pozemkov boli robené nejaké zámeny. Potvrdila však, že ďalšie kroky, t. j. podanie žaloby na súd, urobila až po tom, keď jej to povedal žalovaný v 3. rade. Celá táto žaloba vznikla len z podnetu žalovaného v 3. rade a jeho matky B. I., ktorá viedla, prípadne ešte vedie na tunajšom súde konania, týkajúce sa tohto istého pozemku. Žiadali zohľadniť, že takýmto spôsobom sa vlastníč, ktorý si je vedomý svojho vlastníctva nechová a svoje vlastníctvo si chráni a hlási sa k nemu. Žalobkyňa však po celý svoj život sa o toto vlastníctvo aj podľa jej vlastných slov nehlásila a tak isto konala aj jej matka. Ten dôvod je podľa názoru žalovaných v 1. a 2. rade jediný, ani žalobkyňa a ani jej matka sa k tomuto ich údajnému vlastníctvu nehlásili, pretože si nepochybne boli vedomé toho, že tam nič nemajú na základe dávnych dohôd a ešte ich právnych predchodcov. Žalovaní v 1. a 2. rade poukázali na argument žalobkyne, že pri vydaní notárskej zápisnice o osvedčení pre N. K. neboli dodržané podmienky právneho predpisu, a to ustanovenia § 63 ods. 1 písm. a) bod 1 notárskeho poriadku, taktiež nie je po práve. V tomto argumente žalobkyňa totiž používa súčasné znenie ust. § 63 notárskeho poriadku, ktoré je účinné až od 1.12.2000. Osvedčenie o vydržaní bolo však notárkou vydané 2.3.2000, treba používať preto ust. § 63 notárskeho poriadku v znení vtedy platnom. Argumentáciu žalobkyne, uvedenú v bode 11. odvolania, že právny predchodca nebol dobromyseľným držiteľom

spoluvlastníckeho podielu, lebo tento dočasne užíval P. I., je výslovne účelová, skonštruovaná výslovne len pre potreby tohto sporu. Pritom ani samotná žalobkyňa niečo takéto vo svojej výpovedi netvrdila.

5. K odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadril aj žalovaný v 4. rade, ktorý uviedol, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

6. K vyjadreniam žalovaných sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že sa nestotožňuje s tým, že by podané odvolanie nebolo dôvodné, pričom poukázala aj na chybu žalovaného v 4. rade, keď uviedol, že v spore vystupuje viacero žalobcov. Žalobkyňa uviedla, že je právne irelevantné tvrdenie, že predmetná žaloba by súvisela so súdnymi konaniami, ktoré sú vedené na súde prvej inštancie ohľadom totožnej nehnuteľnosti, avšak žalovaní v 1. a 2. rade pozabudli poukázať na podstatnú skutočnosť a to, že sporná nehnuteľnosť má viacero podielových spoluvlastníkov a jednotlivé vlastnícke vzťahy nie sú doposiaľ riadne usporiadané. Žalovaný v 3. rade ako osoba v rodinnom vzťahu k žalobkyňi a osoba, ktorej žalobkyňa umožnila užívanie spornej nehnuteľnosti, uviedol jednoznačne vo svojich písomných a ústnych vyjadreniach všetky podstatné skutočnosti, vzťahujúce sa k užívaniu spornej nehnuteľnosti. Žalobkyňi, ako aj jej právnej predchodkyňi patrí vlastnícke právo, pričom tvrdenia žalovaných v 1. a 2. rade sú v tejto súvislosti právne irelevantné. Vo svoj prospech neuviedli žiadne právne rozhodné dôkazy. Čo sa týka vlastníctva právneho predchodcu žalovaných v 1. a 2. rade N., žalobkyňa zotrvala na svojom stanovisku o nezákonnom postupe žalovaného a nezákonnom právnom titule, ktorým nadobudol právny predchodca žalovaných v 1. a 2. rade spoluvlastnícky podiel.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je treba ako vecne správne v celom rozsahu potvrdiť.

8. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol.

9. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav a jeho závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie sa dôsledne vo svojom rozhodnutí zaoberal argumentmi žalobkyne a s týmito sa aj riadne vo svojom rozhodnutí vysporiadal. Tvrdenia žalobkyne uvádzané v tomto smere v podanom odvolaní, preto odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa v konaní nepreukázala svoje vlastnícke právo k časti spoluvlastníckeho podielu žalovaných v 1. a 2. rade. Sama žalobkyňa v podanej žalobe uviedla že vychádzajúc z doterajšieho užívania nehnuteľnosti jej spoluvlastnícky podiel 13/72 mal byť zapísaný na Liste vlastníctva č. XXX, nakoľko ide práve o tú časť parcely toho času č. XXX, v súčasnosti označenú ako parcela č. 261/4. Už z tohto tvrdenia žalobkyne je zrejmé, že spoluvlastníci užívali konkrétne vyčlenenú časť nehnuteľnosti, pretože keby tomu tak nebolo, nemohla by žalobkyňa tvrdiť, že jej spoluvlastnícky podiel sa nachádza práve v parc. č. 261/4, ktorá je vo vlastníctve žalovaných, a ktorú žalovaní aj reálne užívajú. Zo žalobného návrhu nevyplýva, na základe akých skutočností žalobkyňa dospelá k takémuto záveru a v tomto smere ani nenavrhol vykonať dôkazy. Neuviedla tiež, akým spôsobom užívali túto nehnuteľnosť jej právni predchodcovia a prečo ona ani jej matka neprejavovali záujem o nehnuteľnosť takú dlhú dobu. Žalobkyňa hodnoverným spôsobom nepreukázala nesprávnosť skutočností, ktoré právny predchodca žalovaných v 1. a 2. rade uviedol do notárskej zápisnice zo dňa 02.03. 2000 sp. zn. N 92/2000 , NZ 93/2000 a nepredložila ani dôkazy, ktoré by spochybňovali dobrú vieru nielen N. K. ale aj žalovaných v 1. a 2. rade, ktorí nehnuteľnosť nadobudli na základe kúpnej zmluvy ešte v roku 2000, pričom žalobný návrh v tejto veci žalobkyňa podala až v roku 2016. Z výpovede žalobkyne na pojednávaní konanom pred súdom prvej inštancie dňa 20.09. 2016 vyplýva, že nemala vedomosť o užívacom stave nehnuteľnosti a k tejto sa nevedela vyjadriť. Žalobkyňa pred súdom prvej inštancie nevedela vysvetliť ako sa sporné nehnuteľnosti užívali a svoje vlastnícke právo odvodzovala z Osvedčenia o dedičstve po poručiťke K. P. zo dňa 02. 05. 2001 sp.zn. 4D913/98, Dnot 254/98 na základe ktorého nadobudla podiel 13/72 z parc.č. 261 dom, dvor o výmere 604 m2 zapísanej v PNK vložke č. 173, pričom v čase vydanie tohto osvedčenia o dedičstve bolo už vlastnícke právo žalovaných v 1. a 2. rade k parc. č. 261/4 vedenej na LV č. XXX pre kat. úz. G. zapísané v prospech žalovaných v 1. a 2. rade a to od 8. 11.2000, kedy bol povolený vklad

vlastníckeho práva. Z vyššie uvedených dôvodov je treba súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie v tom, že žalobkyňa v tomto konaní neunesla dôkazné bremeno.

10. Žalobkyňa v konaní ďalej namietala, že súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie výpoveďami svedkov a žalobkyne, ktoré tieto osoby urobili v inom konaní. Aj keď výsluch týchto svedkov a žalobkyne súd prvej inštancie na pojednávaní v tomto konaní nevykonal, z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 27.10.2016 vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal podľa § 204 CSP dokazovanie oboznámením listín okrem iného aj z pripojeného spisu Okresného súdu Topoľčany 5C/25/2009, 10D/1355/2008, 7C/446/2013, 3D/310/88, 3D/293/89, 8C/436/2015, ktorý postup mu Civilný poriadok umožňuje. Na základe takto vykonaného dokazovania mohol súd prvej inštancie pri rozhodovaní zohľadniť závery súdu uvedené v právoplatnom rozsudku vydanom v inom konaní.

11. Aj vo vzťahu k žalovaným v 3 a 4. rade je rozhodnutie súdu prvej inštancie správne a odvolací súd sa aj v tomto smere stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý svoje rozhodnutie navyše podporil aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR v obdobnej právnej veci.

12. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní, preto im odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 a § 262 ods. 1 CSP priznal v celom rozsahu nárok na náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške tohto nároku rozhodne podľa § 252 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).